

Ik moet je iets bekennen.

Het was ongeveer twee jaar geleden dat ik in een overvolle trein, op zoek naar een zitplaats, zag dat de eerste klas leeg was. Zitten was me op dat moment wel een boete waard. Ik baande mij een weg door de opeengepakte forensen en had de klink al opzij geduwd toen iemand te laat nee riep. De coupedeur opende zich en de meest ondenkbare stank van verderf en verrotting drong zich aan mij op. Ik deinsde achteruit terwijl de deur weer dicht schoof en onderging de verwijtende zucht van mijn medereizigers. Door het raampje zag ik de oorzaak van de stank. Een in lompen gehulde zwerver, die door de dood reeds leek te zijn ingehaald. Ik voelde zo'n walging, zo'n haat jegens dit smerige ding, dat ik het wilde afmaken, tegen zijn hoofd te trappen tot het uit elkaar spatte. Sindsdien laat het me niet meer los.

Ik weet dat je denkt dat ik je in de maling neem. Ik ben immers geen sociopaat, ik ben je vriendin. Toch, geloof me maar. Ik heb gisteren een mes gekocht, zo'n professioneel slagersmes. Zo scherp dat ik er in één houw een rauwe kip mee doormidden hakte. Ik weet ook al de beste manier. Je moet iemand in het bovenbeen steken, aan de binnenkant. Dan snij je een slagader door en ben je getuige van zijn langzame dood.

Ik ben eraan toe. En als het gebeurt, ben jij de enige die het zal weten.